

D'un Estat en contra a un Estat a favor. Albert Carreras

Catalunya està molt acostumada a tirar endavant sense cap ajut extern. L'economia catalana i els empresaris catalans ho saben prou bé.

En aquests darrers anys hem anat adonant-nos encara més que teníem un Estat en contra. Mostres d'aquest "Estat en contra" són les regulacions de les grans infraestructures, extremadament centralitzades; les decisions sobre quines infraestructures construir i quan i com construir-les; la regulació de tota l'activitat econòmica i empresarial; la regulació dels serveis socials i públics sense preocupar-se per pagar les obligacions regulades, i el drenatge inacabable de recursos mesurat pel dèficit fiscal.

El que ens cal és un Estat a favor. El potencial de progrés i millora que ofereix un Estat a favor és enorme. Només que l'Administració que decidís sobre l'ús dels nostres impostos fos propera, i respongués als interessos dels ciutadans de Catalunya, el benefici seria immens. No em refereixo només als beneficis que deriven de recuperar totalment o parcialment el drenatge del dèficit fiscal. Em refereixo a com es gastarà aquest finançament suplementari, que pot anar des de la construcció de les infraestructures indispensables per al creixement, a la millora de les prestacions socials de tot ordre (des de les educatives a les sanitàries passant per les pensions). Em refereixo també a les decisions discrecionals d'una nova Administració estatal com és la ubicació dels nous serveis de capitalitat. Però sobretot em refereixo a la capacitat legislativa i reguladora que ara resideix a Madrid. Aquesta és la que decideix sobre les grans polítiques que condicionen el model econòmic: relacions laborals i mercat de treball, incloent les polítiques actives de foment del treball; polítiques d'oferta decisives per a la capacitat competitiva futura (ensenyament, recerca i desenvolupament, justícia, qualitat institucional); estàndards de transparència i rigor, essencials per presentar-se al món; polítiques de promoció econòmica i empresarial que hauria de tenir la Generalitat però que l'Estat s'ha anat apropiant; etc. El model econòmic depèn de tot un conjunt de polítiques públiques. Si volem passar d'un model basat en salaris baixos i en baixa qualificació, a un model basat en el coneixement, amb alta qualificació i salaris alts, ens calen eines d'autogovern.

Un Estat a favor seria un estat emprenedor, que fomentés els processos de R+D+I, un estat que coadjuvés a l'emprenedoria a través del foment de la recerca i el del talent, i que aconseguís que aquesta acció arribés a les petites i mitjanes empreses.

Un Estat a favor seria aquell que donés suport a l'exportació, clau per al nostre futur; que donés suport als autònoms i pimes de manera que no paguessin abans d'ingressar o d'organitzar la seva empresa; que desplegués polítiques de reducció de costos de les empreses (cost de l'energia, duanes al servei del comerç); que millorés el finançament i la lluita contra la morositat; que dignifiqués la imatge de l'empresari, malmesa injustament per casos d'una minoria que ha col·laborat amb la corrupció.

En el terreny de l'ensenyament un Estat a favor ens permetria garantir el model d'immersió lingüística, assolir una millor formació escolar i universitària, potenciar la formació professional dual, i la col·laboració d'instituts i universitats amb les empreses. I, evidentment, potenciar el coneixement dels idiomes.

Cicle “Els empresaris volem saber”. Model econòmic

Això ens farà més competitius, no per la via de la baixada de salaris sinó per la via de l'eficiència. Amb l'eficiència del sistema els sous podran créixer i els beneficis de l'economia també.

En resum, el canvi de model econòmic exigeix un Estat a favor. La simple millora del model econòmic exigeix un Estat a favor. El modestíssim objectiu de no fer passos enrere exigeix un Estat a favor. Un Estat a favor és un afer de supervivència col·lectiva.